

KONDITIONÁL

DERIVAČNÍ SCHEMA:

Kmen infinitivu – 𐌿 + -t- +	-iau	-ume / -umēm(e)
	-um(ei)	-ute / -umēt(e)
	-u	

kalbēti, kālba, kalbējo → kalbē- 𐌿 + -t- + # → kalbēcīau, kalbētum (...)
sédēti, sédi, sédējo → sédē- 𐌿 + -t- + # → sédēcīau, sédētum (...)
rašyti, rāšo, rāšē → rašy- 𐌿 + -t- + # → rašyčīau, rašytum (...)

KOMENTÁŘ

1. V první osobě sg. sufix -t- se mění na -č- v důsledku palatalizace: *kalbēcīau, rašyčīau* etc.
2. V závorkách uvedené koncovkové segmenty *-ei* (2. os. sg.) a *-e* (1. a 2. os. pl.) se v dnešní litevštině často vypouštějí. Vzniklé kratší tvary mají stylistický odstín hovorového jazyka ale jsou zcela normativní.
3. Krátké a dlouhé tvary koncovek v 1. a 2. os. pl. (*-ume* ↔ *-umēme*; *-ute* ↔ *-umēte*) jsou zcela synonymní. Volba jedné či druhé varianty se koná podle druhotných argumentů jako jsou jazykový rytmus (v poezii), fonetické okolí slovesa apod. Dnešní hovorová litevština tenduje k častějšímu používání krátkého tvaru v 1. os. pl. (*būtume* oproti *būtumēme*; *norētume* oproti *norētumēme*), v 2. os. pl. však preferuje dlouhé tvary (*būtumēte* oproti *būtute*; *norētumēte* oproti *norētute*).
4. Kondicionální tvary mají stejné prozodické charakteristiky jako infinitivní kmen dotyčného slovesa.

CVIČENÍ. Vyčasujte v kondicionálu:

láukti, láukia, láuķē [čekat]; ródyti, ródo, ródē [ukazovat]; válgyti, válgo, válgē [jíst]; būti, yrà, bùvo [být]; vēžti, vēža, vēžē [vézt]; pēšti, pēša, pēšē [škubat]; dainuoti, dainuoja, daināvo [zpívat]; lýti, lýja, lijo [pršet]; zīrztī, zīrzia, zīrzē [bzučet]; gýti, gýja, gįjo [hojit se]